

KOLUMNE Javor Novak: Izigrani hrvatski interesi

Objavljeno

15/02/2019

Objavio

Ivona B**Višnja Starešina:**

„Hrvati pod KOS-ovim krilom – Završni rad na Haškoga suda“, (Avid media i Hrvatsko katoličko sveučilište, Zagreb 2017.)

Gospođa Višnja Starešina, diplomirana politologinja, diplomatska pa stalna dopisnica u Većernjeg lista pri UN-u u Ženevi, pa posebna izvjestiteljica VL iz Haaga, nezavisna novinarka, djeluje od 2012. do ukinuća i kroz Ured za pronalaženje, obilježavanje i održavanje grobova žrtava komunističkih zločina nakon 2. svjetskog rata, hrvatska je novinarka, publicistkinja i auktorka zapaženih dokumentarnih filmova, rodom iz Opuzine Ozalj...

Tako u najkraćem teče njezina biografija, kao Kupa njezinim rodnim mjestom. Uz naslove: „Vježbe u laboratoriju Balkan“ (2004. i 2018.), „Haška formula“ (2005. i 2018.), „Croatian generals are not guilty“ (2011.), „EU u sto koraka“ (2013.), „U škarama Cooperove doktrine postmodernog imperijalizma“ (2013.) te najnovijeg: „Hrvati pod KOS-ovim krilom“ (2017.), ova je zanimljiva auktorka, snimila i dokumentarac „Treći pohod“ (2008.) o infiltraciji Al Kaide u BiH te „Zaustavljeni glas“ (2010.) o kolegi, ali legendarnom, Siniši Glavaševiću (i nagradna na Danima hrvatskoga filma)...

Nešto više od tristotinjak stranica i sedamdesetak izvora koje je auktorka navela, ne mogu stvoriti okvir za predodžbu o ovoj gusto tiskanoj, ali gusto i pisanoj, a bez dvojbe, krucijalnoj povijesno-analitičkoj knjizi.

Svojim zapaženim i uostalo pretiskivanim kolumnama po raznim medijima te svakako svojim prethodnim knjigama gospođa Višnja Starešina odavno je akvarelirala i uokvirila svoj neprijeporni status ne samo prve dame hrvatske publicistike već i ponajboljeg hrvatskog publicista.

U knjizi Hrvati pod KOS-ovim krilom pišu i o Haagu, auktorka već s početka donosi istinitu i time jetku konstataciju: „Pravni znalci već iz osnova tih dokumenata toga suda, mogli su iščitati da je posrijedi politički i obavještajno upravljana međunarodna institucija.“

Kroz jedanaest poglavlja i brojne izvore, sudske zapisnike i knjige, gospođa Starešina nam uvjerljivo pokazuje kako su na sudištu izigrani ne samo hrvatski interesi i nacionalna stvar (kako joj se tako rado pjeva) već kako su prije svega krivotvoreni povijesni događaji u Hrvatskoj i naročito u BiH pa su tako i konačni (za povijest) negativni pravorijek/ci pogubani/po Hrvate s obje strane granice.

Korak po korak, isti u i prvenstveno sklonost agresoru i porazno djelovanje Velike Britanije na sud, a zatim i prefriganu pokvarenost obavještajnog vodstva propale Jugoslavije (na čelu s A. Vasiljevićem) agilna nam auktorica slaže mozaik podataka i predložuje etapne podvale Udbe.

Stare Jugoslavenske kontrašpijunaže, koja je odgovornost za ratove u dvije države, s Beograda i JNA, uspjele prebaciti na lokalne općinske činovnike, sporedne a žrtvovane svoje ljude i tako izbjeći i korpus odgovornosti za zločine u Hrvatskoj i BiH.

Armija BiH, beogradska je Udba u malom, pa su nasilno supremativni Bošnjaci/Muslimani zločine u BiH i sudili i sude po dvojnim zakonodavstvima/kriterijima. Naravno, na trajnu štetu Hrvata.

Pristup tom ogromnom materijalu, koji auktorica analizira, elaborira i koncentrira u tri knjige (već predstavljene na Hrvatskom katoličkom sveučilištu trilogijom: Formula... Vježbe i Hrvati pod...) je sustavan, uporan i marljiv uradak iza kojeg bismo rekli da stoji cijeli tim od barem deset suradnika – istraživača, a ne sama i jedina auktorica.

Koncizna u izričaju, logična u slijedu, Višnja Starešina našla se ne samo u pravo vrijeme na pravome mjestu već je osjetila i centripetalno vezivo dokumenata, činjenica, povijesnih izvora i argumentiranih tvrdnji više autora u cijeloj jednoj korištenoj biblioteci izvora.

Još je jedna važna karakteristika auktoričina rukopisa: mirnim tonom, bez suvišnih metafora, bez gorčin ili pejorativa, bez aluzija ili parabola, bez suvišnih duhovitosti i koketiranja s publikom, ostvaruje jednostavnu i otvorenu, a impozantnu i zaokruženu cjelinu. Predstavlja nam životopise ključnih likova, njihove tamne biografije, poznavanje kojih je fundamentalno po razumijevanje svih Haaških (samo prividnih) apsurdna.

Kao što uvjerljivo javno istupa tako i piše: glatko, jednostavno utemeljeno i uvjerljivo, uz talent odmatanja prije bez programiranog krešenda. Intenzitet mozaika isti je na početku i kraju, s time da nas kraj (najčešće, osim u slučaju oslobođena tri hrvatska generala) duboko vrijeđa i pogađa.

Hrvatska vlast, svih ovih godina, ne da nije učinila ništa već je radila u korist hrvatske štete. To djelomično, u godinama poslije nasilne predsjednikove smrti, možemo pokušati razumjeti kao zluрадost novopridošlih gipsanih političkih kopija (Mesić, Josipović) koje su otkrivale rušenje cjelokupnog djela države. Tu nam, punu detumanizaciju Hrvatske a zatim i povrat u regionalne integracije no svakako: pod beogradsko krilo.

Otvoreni nerad državnog odvjetnika Mladena Bajića i njegov rad u korist podle univerzalne jurisdikcije Beograda trivijalno je protuhrvatsko lukavstvo. Dopuštenje Bošnjačko/Muslimanskim sudovima i njihovim tužiteljima da posljednjih godina slobodno vršljaju po svim hrvatskim državnim i ratnim dokumentima i u Sarajevu grade mini Haag u kojem redovito stradavaju doslovno svi civilni ljudi Hercege

Bosne, HVO-a i HV-a, i to po različitim zakonodavstvima, strašna je hrvatska veleizdaja, jeziva javno politička šutnja i mučna stvarnost. Diktatura gluha i šena palube od svih najzaslužnijih ljudi koji su obranili Hrvatsku i Herceg Bosnu se nastavlja.

Knjiga koja je pred nama materijalni je dokaz auktorične erudicije garnirane prirodnom ljubopitljivošću i lucidnošću uz pravi osjećaj za kontekstualizaciju. Nizom fakata i pravih pitanja čitatelju je ostavljeno da sam sebi otvori oči i suoči se s pogubnom istinom. Auktorica je ispekla novinarski zanat (i) kroz niz važnih intervjua, koji su također znakoviti i zanimljivi kao i auktorične kolumne, javni nastupi, dokumentarni filmovi i vrhunske publicističke knjige.

Gospođa Višnja Starešina svojim samopouzdanjem i uvjerljivošću secira svjetske geopolitičke silnice, nacionalne strategije, ustroj, školovanje i djelovanje udbina kadra u totalu blamaže međunarodnoga Tribunala.

Suželjuje i pokazuje punu nekompatibilnost hrvatskih nacionalnih interesa s onim što je politika u Hrvatskoj odradila i još petokolonaški odraduje, prema svojim vlastitim ljudima u Haagu ili Sarajevu. Svejedno...

Auktoričino pismo je izvan-literarno, kauzalno, pismohranski postavljeno i jako. Knjiga je s toga prohodna, dodao bih i probodna. Ništa više od potkrijepljenoga, ništa manje od uvjerljivoga, auktoričin je nepisani moto. Kronika je to u konačnici, kad sagledamo velike hrvatske žrtve, hrvatskoga dobrovoljnog političkog ali i moralnog sužanjstva. Pobjednici u ratu, gubitnici u miru. I obojem se vesele...

Kako službena Hrvatska godinama nije reagirala i ne reagira, tu i takvu služinčad, a navodno vlast, sasvim su nadigrali iskusni udbini krojači i nastav(a)ka memorandumske agresije. Kako to obično biva, pitanje je što bi u ovom kontekstu u Hrvatskoj pokazao jedan objektivno istražen a banalan trag novca.

Auktorica nadalje pokazuje metode kako je Aleksandar Aca Vasiljević, kao glavni kontra-obavještajac i glavni odgovoran za pokolj iz Vukovarske bolnice (većer prije osvanuo je u srpskim Negoslavicima) postao umjesto prvooptuženog – cijenjen i privilegiran a uostali svjedok Tribunala! Najtragičnije od svega jest to što ta KOS-ova mreža, kako je (s međunarodnim saveznicima i hrvatskim trabantima) izigrala svjetsku pravdu, tako jednako danas drži u pokornosti i (nazovi) hrvatsku politiku. Jesu li ključni dosjei u Beogradu?

Na drugoj strani, eksponencijalno juri gospodarsko rastakanje Hrvatske, vijesti su zatrpane trivijalijama, upaljačima i splitskim navijačkim (ili narkomanskim) nasiljem kao kupljenim svastikama za sto kuna. Danima. I na tu medijsko-obavještajnu udicu lijepi se cijeli državni vrh. I osuđuje. Za to vrijeme nitko nije odgovoran za mega-propast Uljanika i Titova Trećeg Maja a država (kako su zgodni) plaća ogromne iznose. A ne svi mi. I hrvatsko školstvo i zdravstvo, primjerice.

Sanader e pasti u zastaru kao Manoli , kao Boljkovac, kao što je zatvoreno iskapanje Titove množtvne jame kod Pedagoške akademije u Zagrebu, tako je isto „zastarjela“ plja ka INE prije Sanadera, plja ka pa prodaja Plive, plja ka Rijeke i pogodovanje luci Kopar, tako se ne piše (osim Hrvatskoga tjednika) o plja ki Jakov i -Kon ar ne samo u Puli... Migovi iz Ukrajine izgleda nisu doletjeli natrag u kamionima. Todori je izgleda još u Londonu pa ga nemamo. Otkako su svi namireni... Ma ima li negdje neka zloguka plo a HOS-a?

Istovremeno te e ubrzano zatiranje hrvatske kulture kroz prijezir spram Šegedinovih dana, otkupa Matoševe ku e, prijezir uz inzistiranje na performativnoj suvremenoj umjetnosti kao jedinoj relevantnoj, prijezir spram tradicije Društva hrvatskih književnika koje treba baciti na cestu, prijezir spram hrvatskoga filma (osim ako ne kriminalizira hrvatske branitelje), pa do najnovijega slu aja dragoga mi hrvatskog poetskog klasika Dobriše Cesari a. Brisanje je to memorije cijelog jednog naroda... „U katedralu kad su teške no i...“

Naša bra a u radnim prostorijama ne trebaju danje svjetlo... na svih šest staklenih krila. Fotografija je ovo uli nih prozora bivšeg Dobrišina stana.

Svemu tome dodajte ministricu od zabrana, inspektoricu Blaženku Divjak i njezino razaranje hrvatskog obrazovnog sustava ije mjere toliko vrijede da ih donese pa povla i (lektira). Odreže napamet, pa se pozove na autonomiju u obrazovnom sustavu i predloži anketne listi e.

Ili pogledajmo HRT-ovo ukidanje emisije ugledne Branke Kamenski i progon nepodobna sveu ilišna profesora dr. sc. Slobodana Prosperova Novaka i dobit ete zrcalnu sliku, punu formu i sadržaj metoda rada odnaroditeljskih hrvatskih ekipa s rezultatima u punoj devastaciji vrijednosti i istine... baš kao iz Haaških procesa. Drugovi su na liniji...

Vra aju i se knjizi, autorica Višnja Starešina pokazuje nam svu snagu ekscerpiranja suštine iz brojnih dokumenata koji su joj godinama prolazili kroz ruke. Ta je kombinacija (sre om) ubita na po hrvatožderske srbijanske tradicionalne laži.

No, svaka bi normalna država ve odavno pozvala auktoricu u red sveu ilišnih profesora (barem gostuju ih) s posebnim pozivom da osnuje analitiku kroz strateško-geopoliti ki ured Republike Hrvatske. Kažem, normalna država, ovu koju sada trpimo jest diktatura ne injenja u svim važnim podru jima gdje bi trebalo odmah initi. Štoviše, od ove je vlasti katastrofalno kad išta ini.

Utješno, ali nedovoljno, auktorica tako kao pojedinac, a vrhunski istraživala ki publicist, ispisuje najvažnije stranice toga roda u hrvatskome novinstvu. Stvar je tu sasvim jasna... kao iz one anegdote... kad su poznatog hrvatskog slikara pitali koliko mu vremena treba da naslika jednu sliku. Odgovor je glasio, odgovor i ovdje glasi: „Cijeli moj život!“

Knjiga je ovo povijesna i jaka, kamen lakmus, ugljen koji stubokom bistri vodu. Onu koju desetlje ima ve u Hrvatskoj muti njihzi cijela stotina (ako ne i više) po svim medijima, Nevladinim i vladinim komesarijatima, po manjinskim, obilato pla enim isljedništvima i ucjenjiva kim postajama, po veleposlani kim imperijalnim bunkerima i forumima regioona te po brojnim drugim ležištima i ložištima... Po Markovim i Europskim trgovima, po bruxelleskim hodnicima, po neformalnim druženjima i službenim posjetama britanske kraljice primjerice Sloveniji.

Knjiga je ovo, auktorica je to... koja stavlja stvari na svoje mjesto. Toplo preporu ujem nabavku preko weba ove najtraženije trilogije auktorice: Formula... Vježbe... i Hrvati pod... izdanja iz 2017. i ponovljenih i dopunjenih iz 2018.

Javor Novak / HKV

foto: JEN